

n'admira. I convida els lectors dels Fulls de la Revista a llegir els textos que segueixen. Si en aquests mateixos Fulls de Sant Jordi de l'any 2004 la veu de les dones escriptores es deixava sentir al costat dels treballs del dossier sobre escriptores del tombant dels segles XIX i XX, sovint massa oblidades, per allò de la igualtat d'oportunitats en els Fulls d'enguany es pot sentir la veu d'homes escriptors, que acompanya un dossier sobre escriptors del tombant dels segles XIX i XX, sovint massa oblidats, que també n'hi ha. No sabia la coordinadora d'aquests Fulls si la seva proposta trobaria resposta en les veus dels escriptors d'avui, de totes les edats i de tendències literàries ben diverses. La resposta ha estat positiva i els resultats de la reflexió proposada són ben interessants, poc convencionals a vegades, sempre enriquidors. La coordinadora d'aquests Fulls agraeix a tots els escriptors (els que hi són i els que finalment no hi han pogut ser) la seva bona predisposició a jugar el joc que els proposava. I vol recordar una frase de Virginia Woolf: «Per escriure, l'esperit ha de ser androgín», que interpretava la del poeta Samuel Taylor Coleridge: «Una gran ment ha de ser andrògina i tenir les característiques d'ambdós sexes».

Tan fàcil com somiar

Ramon Carbó-Dorca

Escric quasi sempre per apartar la ment de problemes científics complicats, que demanen un tipus de concentració molt alt. Entro, llavors, en els miralls dels somnis de capvespres daurats, passejo per les avingudes desertes de ciutats que conec però que no són d'aquest món, camino pel Laberint de pedra de la Ciutat de X... O, enamorat, escric poemes, cants a la meua estimada. Descric paisatges de somni; tan reals són que la realitat esdevé un somni. I en els somnis hi trobo dolls infinits d'històries per explicar: pluges de talls de vidre, de llums que es

© MASSASAQUATCHI.

trenquen sobre meu sense intervenció humana, divina o diabòlica. Endebades amb la ment sola, per mitjà de forces desconegudes aixeco delicades, cristal·lines, mans de morter que leviten a l'aire lleu de la sala, de la casa de les mil estances, un lloc on els meus somnis i jo tornem sempre... Descric a vegades situacions que he anat trobant en el meu camí, solituds en carrers pregonos, estacions de trens buides, sales de cinema desertes, corriols silenciosos sota el sol... Hi poso tota la meua capacitat d'evocació, en aquests relats, tota l'ànima meua en la transcripció del que recordo. Intento ser sincer, posar sobre el paper les coses que he vist, les situacions que he viscut, la gent que he conegut, les persones que he estimat, els llocs visitats, tan variats... Les idees que imagino, que sé que un dia es realitzaran més enllà del meu pensament, les visions profètiques de noves teories, hi poso; reflexions sobre el temps, premonicions que descriu i que dies després es fan realitat... Pels que miren el món com un seguit de meravelles descobertes amb facilitat, com un conglomerat de gent de tota mena que s'ha d'estimar... homes o dones, tant li fa, és senzill escriure... és tan fàcil com somiar. I és en masculí en el meu cas, així la natura ho ha volgut.